

Μαρία Ξυπούρη
Υφάντρα

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΥΦΑΝΤΡΑ

ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ

- 2009 *Rewind*, μυθιστόρημα, Καλέντης
- 2012 *Πώς τελειώνει ο κόσμος*, μυθιστόρημα, Καλέντης
- 2015 *Η νυχτερινή βάρδια του καλλιγράφου*, μυθιστόρημα,
Καλέντης
- 2021 *Πέτρινα πλοία*, μυθιστόρημα, Μεταίχιμο

Μαρία Ευλούρη

Υφάντρα

- Αμερικές #1

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ελληνική πεζογραφία

Υπεύθυνη σειράς

Ελένη Μπούρα

Πρώτη έκδοση Μάρτιος 2026

© 2026, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

και Μαρία Ξυλούρη

ISBN 978-618-03-4817-0

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84817

Κ.Ε.Π. 6660, Κ.Π. 23317

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,

τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr

metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση:

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,

τηλ.: 210 3647433,

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

• Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

• Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118,

114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Για όλους ο θάνατος έχει ένα βλέμμα.

Cesare Pavese

ΟΛΟΓΥΡΑ ΤΗΣ ΑΠΛΩΝΟΝΤΑΝ ΛΟΦΟΙ, κι άλλοι λόφοι, από πάνω ουρανόσ καταγάλανος, από κάτω οστά επί οστών που αργοσάλευαν μέσα στο χώμα, και μπροστά της στεκόταν και την περίμενε η οικονομός κάτω από τη βουκαμβίλια της εισόδου του κυρίου Τέιλορ –ολάνθιστη αιχμηρό κόκκινο που της έτσουζε τα μάτια–, τα μαλλιά της πιασμένα σ' έναν αυστηρό κότσο, τραβηγμένα με τόση δύναμη που οι κρόταφοί της τσίτωναν και το πρόσωπό της έπαιρνε μια έκφραση λεία, αφύσικη.

«Έρθατε» είπε η οικονομός, σχεδόν απορημένη, σαν να μην την παρακαλούσε επί εβδομάδες να έρθει· η θέση της ήταν απίθανη – μητέρα προς μητέρα, ήξερε αρκετά ώστε να ξέρει ότι θα μπορούσε, πράγματι, να έρθει αν την παρακαλούσε, κι ότι συχνά, *τις περισσότερες φορές*, θα κατέληγε να μην μπορείς να αποφασίσεις αν ήταν τελικά καλύτερα που ήρθε ή όχι. Λέγεται για τους κοινούς ανθρώπους ότι συνήθως δεν ξέρουν τι θέλουν· ακόμα χειρότερο όμως είναι όταν ξέρουν τι θέλουν, κι αυτό

που θέλουν δεν είναι ό,τι στ' αλήθεια χρειάζονται ή όταν ξέρουν τι θέλουν, αλλά δεν ξέρουν και πώς να το υπομείνουν όταν έρθει, κι η Επισκέπτρια ακόμη δεν ήξερε σε ποια κατηγορία θα κατέληγε η οικονόμος του κυρίου Τέιλορ.

Ψηλότερα, σ' ένα γείσο πέρα από τη βουκαμβίλια, ένας τσαλαπετεινός παρακολουθούσε τις δυο τους μ' ενδιαφέρον. Του αντιγύρισε το βλέμμα – μια, δυο στιγμές – κι έπειτα ξανακατέβασε τα μάτια στην οικονόμο. «Ήρθα, Μπιάνκα» της είπε· η οικονόμος έσκυψε το κεφάλι και έκανε στην άκρη να περάσει.

«Τι ξέρει ο κύριός σου;» τη ρώτησε.

«Τίποτα που να έχει σημασία» απάντησε η Μπιάνκα. «Ξέρω τι δεν πρέπει να μάθει για ό,τι δεν είμαι σίγουρη, κρατώ το στόμα μου κλειστό».

Η Μπιάνκα αυτό που έλεγε το πίστευε, αλλά οι κοινοί άνθρωποι φανερώνουν πολύ περισσότερα από ό,τι αντιλαμβάνονται, παρά τις όποιες προθέσεις τους. Δεν ήταν ώρα, ωστόσο, να σταθούν σε τέτοιες λεπτομέρειες.

Διέσχισαν τον περιποιημένο κήπο προς έναν μικρό ξενώνα στα αριστερά της έπαυλης, άλλοτε το σπίτι του επιστάτη. Η Μπιάνκα διάλεξε ένα κλειδί

από την αρμαθιά που είχε κρεμασμένη στη ζώνη της και άνοιξε την πόρτα· στο τρίξιμό της, η Επισκέπτρια γύρισε να κοιτάξει κατά τον τσαλαπετεινό και τον είδε να απογειώνεται.

Το σπίτι ήταν σκοτεινό, δροσερό· η Μπιάνκα της έκανε νόημα να καθίσει σ' έναν καναπέ· η ίδια έμεινε όρθια να παίζει τα κλειδιά στα δάχτυλα του δεξιού χεριού. Η Επισκέπτρια έμεινε για λίγο να παρατηρεί αυτό το χέρι: χέρι γυναίκας κουρασμένης, όπως περίμενε· χέρι γυναίκας που κανείς δεν θα περνούσε για κυρία της έπαυλης, κι ας ήξερε κάθε της γωνιά καλύτερα από την κυρία της έπαυλης, κι ας αγαπούσε την έπαυλη και τον κύριό της βαθύτερα από την κυρία της έπαυλης.

Τα χέρια των περισσότερων γυναικών που την παρακαλούσαν να έρθει ήταν έτσι. Δάχτυλα που γραπώνονταν από το παραμικρό γιατί είχαν ελάχιστα πράγματα δικά τους· νύχια σπασμένα και λερωμένα από τον αγώνα της κάθε μέρας. Εκείνες με τα περιποιημένα δάχτυλα είχαν άλλους τρόπους να προσπαθούν να επιβάλλουν το θέλημά τους –είχαν την πολυτέλεια, συχνά, να επιβάλλουν πράγματι το θέλημά τους– κι οι τρόποι αυτοί, αναγκάστηκε για άλλη μια φορά να παραδεχτεί –τα χείλη της συ-

σπάστηκαν, η Μπιάνκα το πρόσεξε και συνοφρυώθηκε— δεν ήταν απαραίτητως λιγότερο επαρκείς από τους δικούς της.

Αλλά δεν ήταν οι δικοί της τρόποι, και άρα δεν ήταν και οι τρόποι της Μπιάνκας.

Η Μπιάνκα κρέμασε και πάλι τα κλειδιά στη ζώνη της και πήγε να μιλήσει. Έκλεισε όμως το στόμα της πριν καλά καλά το ανοίξει: συνέβαινε συχνά κι αυτό. Την παρακαλούσαν να έρθει κι όταν, τελικά, εμφανιζόταν, ανακάλυπταν ότι είχαν εξαντλήσει κάθε λέξη και κάθε ικεσία. Ήταν και μερικές που τότε μόνο συνειδητοποιούσαν τι ακριβώς είχαν κάνει, σε ποια ακριβώς είχαν ανοίξει την πόρτα: η δική τους σιωπή ήταν γεμάτη τρόμο, καθώς αντιλαμβάνονταν, αίφνης, ότι δεν ήταν προετοιμασμένες για το τίμημα, που ως τότε —μέχρι την άφιξή της— ήταν εξίσου θεωρητικό κι αμφισβητήσιμο με την ύπαρξή της.

Τα μάτια της Μπιάνκας γυάλιζαν στο μισοσκόταδο του σπιτιού· ίσως να είχε δακρύσει.

«Λοιπόν;» τη ρώτησε «πώς είναι η κυρία σου;» Σαν να υπήρχε περίπτωση στο μεταξύ η κυρία της να είχε αναρρώσει ή πεθάνει, χωρίς η ίδια να το ξέρει.

Το βλέμμα της Μπιάνκας μαρτυρούσε ότι αυτό ακριβώς σκεφτόταν κι εκείνη για την ερώτηση, ωστόσο πήρε ανάσα και απάντησε «Καμία αλλαγή, ούτε προς το καλύτερο ούτε προς το χειρότερο».

Ήταν μικρόσωμη, λιγνή σαν το κλαδί, μα είχε ριζώσει εδώ, το ήξερε η Επισκέπτρια, βαθιά σαν δέντρο· την κοίταξε όπως έφερε τα χέρια στους κροτάφους της –απέδιδε, ήξερε, τον σχεδόν μόνιμο πονοκέφαλό της στον σφιχτό της κότσο, απαίτηση του κυρίου Τέιλορ προς το προσωπικό του– και πρόσθεσε «Μη με ρωτάτε για πράγματα που ήδη ξέρετε, σας παρακαλώ».

«Μπορεί να ξέρεις κάτι και να μην το γνωρίζεις καθόλου» της απάντησε «γι' αυτό καμία ερώτηση δεν έχει αυτονόητη απάντηση».

Η Μπιάνκα, μια νεαρή υφάντρα, το σκάει από τον βάνουσο σύζυγό της χωρίς σχέδιο ή καταφύγιο. Ένας εκκεντρικός ξένος, ο κύριος Τέιλορ, τη βρίσκει να περιφέρεται μόνη της και της προσφέρει κάτι που μοιάζει με σωτηρία· για κείνον είναι μια απλή χειρονομία, για κείνην είναι τα πάντα.

Όταν χρόνια αργότερα η γυναίκα του κυρίου Τέιλορ αρρωσταίνει βαριά, η Μπιάνκα, για να ανταποδώσει τη χάρη που της έγινε, θα επικαλεστεί για τη θεραπεία της έναν θρύλο που περνάει από μάνα σε κόρη και εγγονή εδώ και γενεές ολόκληρες — χωρίς να ξέρει ότι συχνά, χειρότερη από μια αναπάντητη προσευχή είναι η εκπλήρωσή της.

Μια ιστορία για γυναίκες που ξέρουν να υφαίνουν κόσμους αλλά δεν ξέρουν πώς να υπάρξουν στον κόσμο.

ISBN: 978-618-03-4817-0

9 786180 348170

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84817

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book

